

Otročiči, ljubite se mej soboj!

„Otročiči moji! ne ljubimo se samo z besedo, niti ne z jezikom; nego ljubimo se v dejanji in v resnici.“ (Ivan I. 3, 18.)

I.

Ljubezen in zloga bratovska je nebeska iskra, ki ogreva človeka na vsako dobro delo. Prava kerščanska ljubezen je podobna terdej skali; kar ná-njo se zidaš, stoji nepremično, kakor vék. Prava kerščanska ljubezen je seme najlepših cvetlic — in vseh blagih čúdi. Brez prave ljubezni ne more nič dobrega biti niti ne obstati. — Oh, kako veselo se živi v tistem hramu, kjer je prava kerščanska ljubezen! — Kako milo ter veselo je videti nedolžno mladino, katero druží vez kerščanske ljubezni! Zatorej, vam mladi „Vertčevi“ čitatelji! kličem s sv. apostolom Ivanom: „Otročiči moji! ne ljubite se samo z besedo, niti ne z jezikom; nego ljubite se v dejanji in v resnici.“ Ljubite Boga nad vse, a vse druge ljudi — brez razločka — kakor sami sebe. — Ljubite svoje brate in sestre tako goreče in priserčno, kakor je Bogomirček ljubil sestrico Marijanko, o čemer vam hočem denes nekaj povedati. Pazljivo me poslušajte.

II.

Marijanka je bila stóperv kakih 10 let izpolnila, a bila je vendar zeló pobožna in pridna deklica. — Zaradi nje lepega vedénja, ponižnosti in drugih lepíh čedností, katere so jo krasotíle, ljubil jo je vsak, kedór jo je poznal. Nje bratec, Bogomir po imenu, bil je kaki 2 leti izpod nje; ali kar se tíče lepega vedénja in pobožnosti, nij za njó zaostajal. Od svoje sestrice, katero je tako priserčno ljubil, nij se genil do velike síle; bil je vedno pri njej. — Zmirom sta se vkupej učila šolskih nalog. A če je mati kako delce Marijanki odločila, to je Bogomir bil takój pripravljen, pomagati. Zakaj li jej ne bi pomagal, ker jo je bolj ljubil, nego li zeníco v svojem očesu. — Niti izpregovoril nij, da bi ne bil oménil svoje drage sestrice Marijanke ter pohvalil njeníh lepíh čedností. Marijanka in Bogomir sta živela, kakor dva golobca. A žal, ka pridna otročiča nijsta zdaj mislila, da se njima kmalu bode razločiti za — vselej. Nečega dne mati pošlje Marijanko v daljno vas k teti. Na potu, domóv gredóč, ujame Marijanko velik dež. Zatorej sede pod košato lipo tam na polji, precěj daleč od vasí, ter ondu čaka, da pljuska prestane. A ka je poprej hitro hodila, ker se je bližala nevihta, zato se je bila nje mlada kri zeló razgrela. — Uže se je mračilo. Dež je še vedno ulival izpod neba, a Marijanka sama na širocem polji. Kaj je bilo sedaj početi? — Dvigne se v božjem imenu zopet na pot k domačej hižici. Ko domóv pride, bila je sirota do kože premočena. Preobleče se ter nekoliko počije, a skoraj začne tožiti, da jo glava bolí in da jo po udih terga. Ubožica je prehlajéna, kar jej nakoplje smertno bolezen. Treba je bilo iti v posteljo, s katere potem živa nij vstala. — To se je pobožnemu in pridnemu Bogomirčku tako užalilo, da od velike bridkosti nij vedel, kaj bi počel. Da bi njegova ljuba sestra kedaj umerla, tega Bogomir še nikdar niti pomislil nij. — Merliča še nij videl, kar je živ. — A ko je ubogej Marijanici huje od ure do ure, od dneva do dneva, in ko uboga sirotka od velikíh bolečín milo v posteljici

vzdihuje, Bogomir ves žalosten in pobit vedno premišlja, s čim bi mogel bolnej sestrici ustreči in jo razveseliti. — Mahoma se spomni, kako je bila Marijanka vselej vesela, kedar so s pomladi nežne vijolice iz zemlje privele, in kako se je radovala kitic pisanega cvetja.

Zatorej Bogomir vesel zdirja v bližnji log, da bi tam bolnej sestrici nabral najlepših blagodiščnih cvetlic, s katerimi bi jej tužno lice zopet razvedril. — Ali mej tem časom, ko Bogomir terga cvetje, umerje bolna Marijanka. — Žalostna mati jo hitro preobleče v belo, kakor je najrajša hodila, dokler je živela, ter jo položi na lepo mertvaško posteljico. Marijanka je ležala uže vsa terda in merzla, ko Bogomir ves potán prisôpe s cveticami v rokah. — Uže od daleč jej kaže lepe cvetlice, ktere je njej prinesel. A Marijanka se ne ozre niti na Bogomira niti na lepe cvetlice. Bogomira to nič ne užali, zatorej jo ves vesel pokliče: „vidiš, draga moja sestra! kako lepe cvetke sem ti prinesel; bašti jih bodeš vesela!“ A Marijanka ne sliši Bogomirovih besed. Zategadelj Bogomirček stopi bližej k posteljici, na katerej leži njegova ljuba sestra — mrtva. Ko zapazi, da Marijanica niti z očesom ne trene, misli sam v sebi: „hvala Bogu! sedaj jej je vendar nekoliko odleglo.“ Za nekaj časa na tihem izpregovori: „kako moja bolna sestra mirno in sladko spi! Natergane cvetlice jej položim na persi, da jih bode tem veselejša, kedar se iz sladkega spanja prebudi in poreče: tega veselja mi nij storil nikdo drug, razven moj preljubi bratec Bogomir.“ — Potem se Bogomir oberne k materi, ki je stala žalostna poleg svoje mrtve hčerke, in reče: „draga moja mamica! Marjanici sem cvetic natergal, samo takih, katere vem, da so jej najljubše. A ker zdaj spi, nijsem je hotel buditi; nego položil sem jej natergane cvetke na persi. Kako bode vesela, kedar se prebudi!“

Žalostno mater o teh besedah spet oblijó grenke solze, bridko vzdáhne in reče: „prav si storil, dragi moj Bogomir! Res Marijanka spi, ali na tem svetu se uže nikdar ne prebudi, dokler ne pride strašni dan, ko vse nas močni glas angelske trombe pokliče pred ostrega in pravičnega sodnika, kjer vsak prejme plačilo za dobra in zla déla, ki jih je storil v življenji.“ — „Obtorej te prosim, dragi moj Bogomir!“, — govori žalostna mati — „ostani zmirom tako priden in pobožen, kakor si sedaj, da bodeš vreden priti gori nad svitle zvezdice, kjer se sedaj izprehaja tvoja preljuba sestra, svobodna vsega pozemeljskega terpljenja, v družbi nebeskih angeljcev.“ — Sedaj mati umolkne. — „A če Marijanka samo spi, zakaj bi se li zopet ne prebudila?“ vpraša Bogomir svoje matere. Od velike žalosti mu k temu vprašanju mati ne more nič odgovoriti. Žalost po izgubljeni hčeri jo presune, verže ogel rute na oči, da bi si skrivoma obrisala debele solze, ki so jej po lici derle.

Bogomiru se to čudno zdi, ter zopet vpraša: „draga mamica! zakaj se jokaš?“ — Mati mu s tužnim glasom odgovori: „Bog je dal, Bog je vzel; njegovo presveto imé bodi hvaljeno in češćeno vekomaj!“

III.

Oh! kako kratko je človeško življenje. Jedva ga je začetek, uže ga je zopet konec. Malo malo jih učaka sive starosti, največ jih zemlja požre v najboljšem, najplemenitejšem cvetu nežne mladosti. Bleda smert ne gleda ni sive starosti ni nedolžnih mladih let; ona seli družega za drugim iz te solzne doline

v drugo boljšo deželo, kedar jej vsemogoči ukaže, naj prereže nit človeškega življenja. — Tudi Bogomirček, da-si je še bil mlad in nedolžen, kakor angeljec v nebesih, okusil je uže zgodaj kupo bridke smerti, in se preselil s tega sveta v drugo neznano deželo.

Namreč od ónega dneva, ko so Marijanko položili v hladni grob, bil je Bogomir kar dlje tem otožnejši. Nijso ga uže mikale krasne in nežne cvetice; nij ga veselilo mило petje drobnih ptičic. — Bolj in bolj je hiral, ter za nekaj mesecev so tudi njegovo telo položili v temno in tesno hižo na božjej njivi, kjer so mu odločili na strani sestrice, katero je tako priserčno ljubil, majhen prostorček v pokojišče do sodnjega dneva. — A njegova še vsa nedolžna dušica se je preselila tja gori v nebesko višino k ljubej sestrici, kamor tudi vi pridete, ako bodeite zmirom čisto in nedolžno živeli na tem svetu.

IV.

Kaj ne, dragi moji otročici in „Vertčevi“ čitatelji! da vam ugaja ljubezen, s katero je Bogomirček ljubil svojo sestrice? — A zdaj vas še vprašam: ali se tudi vi mej soboj tako priserčno ljubite, dragi moji! kakor sta se ljubila Marijanka in Bogomir? — Ako ste do sedaj z brati in sestricami živeli v nezlogi, ter drug družega često pisano gledali, ostavite to od denašnjega dneva za — vselej, in skerbite, da od tistega hipa, ko te moje verstice prečitete, vam v serca pride prava kerščanska ljubezen do Boga, do vaših ljubih roditeljev, bratov in sestic ter do vseh ljudij.

Ljubezen kerščanska naj v sercih gori
Ter veže, objemlje vse dobre ljudi.

L. Jurinec.

Kako je žid za pet palic konja kupoval.

(Zap. J. S—a.)

Ko še nīj bilo železnih cest, na katerih se zdaj vse hitro in z láchka prevaža po širocem svetu, tedaj so ljudje potovali peš ali na vozéh ali na konjih. Zdaj puste vélike ceste in kerčme ob njih so bile vse žive popotnikov in voznikov.

V nekej kerčmi te verste je star žid sedél mej različnimi gosti; kupoval in prodajal je razno staro sódergo. Žid zna v novce spraviti vse, na kar bi se drug človek niti ne ozerl.

H kerčmi je vojak prijezdil na čilem konji, pred kerčmo ustavil ter stopil v hižo. Vojaka žid mahoma nagovori: „tako mi vere, krasen je konj, katerega je vaša milost prijezdila.“

„Veseli me, ako vam je po godi, sin Abrahamov!“ odgovori vojak.

„Sto palic bi rad deržal, ako bi potem bil moj,“ reče žid.

Vojak s korobačem udari po skornjah in dé: „zakaj sto palic? Dobodete ga tudi za petdeset.“

Žid, vesel te vojakove darežljivosti, reče: „ali bi ga za petindvajseti palice ne dobil?“

„Tudi za petindvajseti,“ odgovori vojak, „in ako bi vam to bilo preveč, tudi za petnajst vam bodi.“

„Kaj li, ko bi jih deržal samo deset?“